

KLAUDIJA PINJEIRO (1960), književnica i treći najprevođeniji argentinski autor, nakon Borhesa i Kortasara. Rođena je u Borsaku, u provinciji Buenos Ajres. Nakon što je radila kao računovođa, započela je karijeru u novinarstvu, dramaturgiji i pisanju televizijskih scenarija, a 1992. je dobila i prestižnu žurnalističku nagradu Plejade. Potom se u radu više okreće književnosti i fikciji, a mnoga njena dela doživela su i ekranizaciju. Dosad je napisala brojne romane, pozorišne komade, dela za decu i mlade. Najpoznatija je po svojim uzbudljivim romanima, koji su postali bestseleri ne samo u autorkinoj domovini i Latinskoj Americi već i širom sveta. Dobitnica je brojnih književnih nagrada, od kojih su najznačajnije LiBeraturprajs za roman *Elena zna* i prestižna Nagrada „Sor Huana Ines de la Krus” za roman *Las grietas de Jara* (2009). Prethodno, Blum izdavaštvo je objavilo tri njena romana, *Elena zna* (2023), *Katedrale* (2024), *Mala sreća* (2024), koji su postigli zapažen uspeh kod čitalačke publike.

b l u m i z d a v a s t v o . r s

b

Klaudija Pinjeiro
TVOJA

edicija
KIRKA (knjiga br. 54)

sa španskog prevela
Ksenija Bilbija

uredništvo, lektura
Aleksandar Šurbatović
Tamara Krstić
Milica Brkić

naslov originala i prava

TUYA

© Claudia Piñeiro

c/o Schavelzon Graham Agencia Literaria

*Recikliraj, zasadi,
brini se o prirodi onako kako
se ona oduvek brinula o nama.*

U to vreme već je bilo prošlo mesec dana od kada je Ernesto poslednji put vodio ljubav sa mnom. Možda čak i dva. Nisam sigurna. Nije da me je baš bilo briga. Uveče sam bila umorna. Održavanje kuće izgleda lako, ali iscrpljuje kad hoćeš da sve bude savršeno. Da je do mene, spustila bih glavu na jastuk i istog trena zaspala. Ali, žena zna da, ako je muž toliko vremena ne traži, to onda može svašta da znači. Pomislila sam kako ću morati da popričam sa Ernestom i pitam ga da li je sve u redu. I malo je falilo da to i uradim. Ali onda sam pomislila – a šta ako bude kao s mamom koja je nagrabusila samo zato što je pitala? Jer i njoj je tata izgledao čudan i jednog dana ga je lepo pitala: „Je l’ sve u redu, Roberto?” On joj je rekao „Ne, ništa nije u redu i ne mogu više da te podnesem!” I zalupio je vratima i otišao i nikad ga više nismo videle. Jadna mama. Sem toga, ja sam manje-više mogla da zamislim šta mu je falilo. Radio je kao pas po ceo dan i kad je imao bar malo vremena, uzimao je dodatne kurseve ne bi li se još malo usavršio, tako da je normalno da je dolazio uveče premoren. I onda sam pomislila: „Nemam ja šta da zapitkujem, dovoljna su mi moja dva oka da vidim i jedna glava da mislim.” I ono što sam videla bila je jedna divna porodica – ćerka koja samo

što nije maturirala, kuća na kojoj bi nam svako pozavideo. I što se tiče Ernestove ljubavi, u to nije bilo sumnje. Brinuo se da mi nikad ništa ne zafali. Tako da sam se smirila i pomislila: „Seks će se vratiti kad dođe vreme; i s obzirom na situaciju, šta ima da čačkam po jedinoj stvari koja ne štima.” Sem toga, prošle su šezdesete kad nam se činilo da je seks najvažniji na svetu. Sad znamo da ima i drugih, važnijih stvari, kao što su porodica, duhovnost, sloga, harmonija. Koliko je samo onih koji se u krevetu provode božanski, a u životu ne mogu očima da se vide? Zar nije tako? Šta ima da čačkam mečku kao što je mama uradila?

Ali, ubrzo sam shvatila da me Ernesto vara. Tražila sam olovku i pošto je nisam našla, otvorila sam Ernestovu akten-tašnu, kad ono tamo: srce nacrtano karminom u kome je pisalo „volim te” i ispod potpis „Tvoja”. Prilično banalno, ali činjenica je da me je zbolelo. Htela sam istog trenutka da mu natrljam papir u lice i kažem: „Skote jedan, šta je ovo?” Ali na sreću sam se suzdržala, izbrojala do deset, duboko udahnula i ostavila sve kao što sam našla. Nije mi bilo lako da glumim tokom večere. Lali je bila u jednom od onih svojih raspoloženja koje niko osim Ernesta ne podnosi. Mene više nije ni pogađalo jer sam prihvatila da je naša ćerka jednostavno takva. Ali Ernestu je teško padalo. Obraćao bi joj se, a ona bi mu odgovarala jednosložnim rečenicama. Ja nisam bila u stanju nikome da pomognem s obzirom na ono što sam upravo otkrila. Ali sam se plašila da nešto ne primete. Ja sam ta koja uvek ispunjava tišinu i pokriva rupe kad razgovor nikako ne ide. Talentovana sam za takve stvari. Da ne bi nešto posumnjali, rekla sam da mi nije dobro i da me boli glava. Mislim da su mi poverovali. I dok je Ernesto vodio svoj monolog s Lali, ja sam razmišljala šta da mu kažem. Već sam odbacila svoju prvu

reakciju da ga priupitam „šta je ovo?”. Šta bi mi odgovorio? Papir sa srcem u kom piše „volim te” i potpis. Ne, nikako, to bi bilo baš glupo pitanje. Trebalo je saznati da li njemu taj papir nešto znači ili ne. U svakom slučaju, ma koliko joj teško palo, ženi na kraju uvek nabiju rogove. To je kao menopauza, može da dođe ranije ili kasnije, ali nijednoj od nje nema spasa. Ima nekih koje nikada ne saznaju. I te najbolje prolaze jer za njih život i dalje teče bez promena. Sa druge strane, mi koje otkrijemo počinjemo da se pitamo o kome se radi, u čemu smo pogrešile, šta da radimo, da li da oprostimo ili ne, kako da im naplatimo sve to što su nam uradili, i kad dotični ostavi izvesnu, mentalna zavrzlama je već tolika da nema povratka. Čak smo u stanju da umislimo neku daleko goru i komplikovaniju priču od one prave. I ja nisam htela da pogrešim kao tolike druge žene. Jer činjenica je da neko ko crta karminom srce i potpisuje se s „Tvoja” ne može da bude bitan u Ernestovom životu. Zнала sam ja Ernesta, on je prezirao takve stvari. „Sigurno se napalio”, pomislila sam. Jer u današnje vreme žene su vrlo smele. Vide nekog tipa i krenu da ga jure, a on, ako ništa ne uradi, ispadne mlakonja. „Činjenica je”, rekoх sebi, „da nema svrhe da se suočavam sa Ernestom i svađam kad će za nedelju dana ta žena biti daleka prošlost.” Zar nije tako?

Važno je bilo biti oprezan i siguran da se veza ne razvija. Zato sam počela da mu preturam po džepovima, otvaram poštu, kontrolišem rokovnik i prisluškujem sa drugog telefona kad god bi ga neko zvao. Stvari koje bi i svaka druga žena uradila na mom mestu. Kao što sam i pretpostavila, nisam našla ništa naročito. Tu i tamo neka bezvezna poručica. Sve dok nisam primetila da Ernesto dolazi sve kasnije, da ostaje na poslu preko vikenda i da nikad nije kod kuće. Jedino što nije zanemarivao bili su sastanci povodom

Laline maturske ekskurzije. Ali sve ostalo je preskakao bez ikakvog objašnjenja. Tad sam počela da brinem, jer ako je stalno bio sa istom ženom, onda to nikako nije bilo dobro. Jednog dana sam ga pratila. Bio je utorak, toga se dobro sećam jer smo se vraćali sa informativnog sastanka povodom Laline ekskurzije. Ernesto je već tad bio čudan, ali me to nije iznenadilo jer je bio opsednut tim putovanjem. Meni se činilo da preteruje, zna se da su te ekskurzije haotične, ali čovek mora da ima poverenja u vaspitanje svog deteta. Šta drugo može da uradi? Ernesto je hteo sve da kontroliše i stalno se žalio na lošu organizaciju. Čim smo se vratili, Lali se zatvorila u svoju sobu iz koje ne izlazi. Nas dvoje smo otišli u kuhinju da nešto prezagajimo. U tom trenutku je zazvonio telefon i Ernesto se javio. Već je bilo kasno, čak bih rekla nepristojno da se u to vreme zove nečija kuća. Ernesto se još više unervozio, počeo da se svađa i otišao do radne sobe da bi odande mogao na miru da razgovara. Ja sam podigla slušalicu u kuhinji i uspela da čujem kako mu je rekla: „Ako odmah ne dođeš, ja više ne odgovaram za svoje postupke.” I prekinula vezu. Ernesto se vratio u kuhinju i mada se pravio kao da nije ništa, vide-la sam da mu se oči cackle i da mu je brada ukočena. „Ima nekih ozbiljnih problema u kancelariji i ceo sistem je pao.” „Samo ti idi, Erni, da dignesh sistem, ne brini se ništa”, rekla sam mu. Izašla sam čim se odvezao, ušla u svoj auto i krenula za njim. Ja inače ne volim da vozim, naročito ne noću, ali ovo je bila vanredna situacija. Nisam mogla da zovem taksi i kažem: „Pratite ovaj auto”, kao što se to obično događa u serijama. Ko zna šta me je čekalo! Odvezao se do šumice u Palermu i parkirao odmah pored jezera. Ugasila sam farove da me ne bi primetio, parkirala nekih stotinak metara dalje, izašla iz kola i došunjala se. Sakrila sam se

iza jednog drveta. Ona, Tvoja, odmah se pojavila, takođe peške. Bila je to Alisija, njegova sekretarica. Nikad ne bih pomislila da je ta žena u stanju da oženjenom muškarcu karminom nacрта srce s rečima „volim te“. Čak mi je bila i simpatična. Bila je fina, jednostavna i imale smo sličan stil. Prišla je i bacila mu se oko vrata. Pokušala je da ga poljubi, ali ju je on odgurnuo. Ernesto je izgledao ljut. Svađali su se. Ona je plakala i grlila ga, dok je on bivao sve bešnji. Ja sam već bila mirnija jer to očigledno nije bila neka dobra veza. Mene Ernesto nikad za ovih sedamnaest godina braka nije tako tretirao. Hteo je da ide i ona je pokušala da ga zaustavi. Odvojio se od nje, ali je ona toliko insistirala da ju je na kraju odgurnuo. Pala je, udarila glavom o kladu koja je bila na zemlji i više se nije makla. Ernesto se izbezumio, počeo da je trese, meri joj puls, čak joj je dao i veštačko disanje. Ali sve je bilo uzalud, užas jedan. Nisam znala šta da radim, nisam mogla tek tako da se pojavim i kažem mu: „Ernesto, je l' ti treba pomoć?“

Tako da sam otišla kući. To mi je bilo nekako najlogičnije.